

ANNA
LÖNNROTH

BASELINVIHREÄÄ

Anna Lönnroth

Baselinvihreää

SAGA Egmont

Baselinvihreää

Cover image: Shutterstock

Copyright ©2014, 2023 Anna Lönnroth and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727050782

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1

Näkyvyyttä oli alle kymmenen metriä. Punaiseen toppatakkiin pukeutunut hahmo hävisi välillä sumuun, ja toiset huusivat häntä hidastamaan. He eivät tunteneet reittiä, kompastelivat lohkareisiin ja jäivät jälkeen. Muutenkin pilvihupussa tuntui, että happea sai reuhtoa märän pyyhkeen läpi. Koko ajan mentiin ylemmäksi, ja ilman oheneminen kuristi keuhkoja.

Vaikka alue oli Katariina Hirvelle outo, hän pystyi helposti kuvittelemaan millaisen särmikkäiden huippujen ja pehmeiden laaksojen leikin sumu oli tukahduttanut kutistaessaan silmäkantamattomiin aukenevan maiseman pelkäksi kiviseksi poluksi.

Alhaalla polku oli ensin kulkenut kohisevan vuoripuron reunaa, noussut laidunnurmelta vanhaan, naavan verhoamaan lehtikuusimetsään ja kadonnut alppiruusuvarvikkoon. Metsä oli vaimentanut äänet ja vaellussaappaat olivat ponnahtelleet kevyesti paksulta, lämpimänruskealta neulasmatolta.

Nyt Katariinan polvet tunsivat kengänpohjien jokaisen kovan iskun. Joustamaton, jyrkkä maasto imi jalkoja puoleensa aivan kuin maan vetovoima olisi ollut erityisen väkevä juuri tällä alueella. Metsän suljettu äänimaailma oli vaihtunut kaiuttomaksi hiljaisuudeksi, joka kertoi heidän kulkevan ylös yksinäistä jyrkännettä. Vaikka polku oli sula, nenään kohoavasta voimistuvasta lumen hajusta saattoi päätellä, että harjannetta reunustavat kurut olivat vielä paksujen kinosten peitossa.

Kärjessä kulkeva Olivia oli taas kadonnut näkyvistä. Katariina oli huutamaisillaan, mutta mieli oli livennyt levottomaan harhailuun, kun ei enää tarvinnut keskittyä hakemaan heikkoa punerrusta sumun keskeltä.

Olivia oli vain sanonut, että vierailulle oli tärkeä syy. Siinä kaikki. Ja nyt oli kummallisen kiire. Aivan kuin Olivialla olisi ollut pakonomainen tarve ehtiä perille ensimmäisenä.

Miehet tulivat perässä rauhallisempaan tahtiin, ja toisinaan lähempää ja toisinaan etäämpää kuuluvat naurahdukset ja murahdukset rauhoittivat Katariinan mieltä. Heille tämä oli vain huviretki, jolle oli sattunut huono sää. Ehkä Olivian kiihkeä kulku johtui sittenkin vain siitä, että hän oli muita tottuneempi kulkemaan vuoristossa eikä jyrkkä nousu saanut hänen hengitystään piiputtamaan.

Talo ilmestyi eteen niin yhtäkkiä, että Katariina säpsähti. Hän henkäisi helpotuksesta ja jäi odottelemaan pulssinsa tasaantumista. Olivia oli vihdoinkin pysähtynyt. Hän ei kääntynyt katsomaan, miten pitkälle muut olivat ehtineet, vaan astui muutaman askeleen sivummalle ja vilkuili pihalle.

Katariina piti itseään hyväkuntoisena, ja siihen nähden nousu oli tuntunut yllättävän raskaalta. Sydän oli silti jo lakannut takomasta. Ainakin hän palautui nopeasti ja olisi jo jaksanut

kävellä Olivian kiinni. Mutta hän oli jo riisunut reppunsa, ja sen nostaminen tuntui turhalta ponnistukselta. Talon näki hyvin tästäkin. Alppien alueelle tyypillisen puolitoistakerroksisen harjakattorakennuksen alaosan kiviseinät oli kalkittu valkoisiksi ja yläosan puuverhoilu petsattu tummanruskeaksi. Idyllinen talo näytti sumussa yksinäiseltä, kuin se olisi ollut ainoa, joka oli jäänyt pystyyn maapalloa kohdanneen katastrofin jäljiltä.

”Kaksitonnen ilman lisähappea, aika saavutus!” miesäänä ähisi vierestä. Harrikin oli päässyt perille ja huohotti polviinsa nojaten. Molempien alkava hymy karkasi, kun he näkivät Olivian ilmeen.

”Mitä nyt?” viimeisenä perille tullut Tonio kysyi.

Olivia heilautti käsivarttaan ja viittasi talon katolle melkein hätääntyneen näköisenä. Muut katsoivat ylös ihmeissään.

”En minä näe siellä yhtään mitään”, Tonio sanoi ja naurahti.

”Niin juuri”, Olivia totesi. ”Piipusta ei tule savua.”

”Ehkä Carlo on ulkona?”

”Silti. Hän tietää, että olemme tulossa.”

Tonio kiersi talonnurkan ja koputti paksuun lankkuoveen. Hän odotti hetken ja kiskaisi sitten kahvasta. Saranat inahtivat, kun ovi liikahti sijoiltaan. Mitään erityistä ei näkynyt, mutta ihmisellä on myötäsytynen kyky aistia alitajuisesti läsnäolon ja hiljaisuuden pahaenteinen yhdistelmä.

Ennen kuin Tonio ehti sanoa mitään, Olivia tunki sisään hänen ohitsensa. Kun Katariina oli astumassa kynnyksen yli, Olivia oli jo kääntynyt kohti käsivarret ojossa ja alkoi tönä toisia ulos.

He eivät totelleet ja ymmärsivät pian, mistä oli kysymys.

Katariinalle tämänkaltaiset näkymät olivat tuttuja. Sisälle tuijottaessaan hän tunsi tavanomaisen kouristuksen. Tavallisesti

hän kuitenkin vain kuvitteli menneen tapahtuman kammottavine yksityiskohtineen. Nyt aistiti joutuivat vastahakoisesti hyväksymään, että niille avautunut näyttämö oli todellinen.

Carlo Fischer makasi mahallaan toiseen huoneeseen johtavassa oviaukossa. Lappeellaan hänen murskautuneen kallonsa päällä lojui leveäteräinen kirves. Väkivallan jäljistä huolimatta näyssä oli jotain maalauksellista. Outo mielikuva tuntui ensin häiritsevältä, mutta sille löytyi pian selitys.

Tuvan pöydällä oli vadillinen omenoita, taiteltu sanomalehti ja kuluneella posliinilautasella puuvartinen hedelmäveitsi ja omenankuori kapeana nauhana. Tuolit olivat ojennuksessa, ja vaikka seinänvierustan pitkän lipaston päälle oli kasattu liikaa tavaroita, kaikki olivat suorissa pinoissa.

Hämärän huoneen siisteys oli jyrkässä ristiriidassa lattialla makaavan ruhjotun ruumiin kanssa. Mitään kamppailun jälkiä ei ollut näkyvissä. Carlo oli tullut täysin yllätetyksi.

Olivia kyyristyi Carlon viereen ja kosketti pään ympärille levinnyttä mustaa verilammikkoa sormenkärjellään. Sormi läpäisi ohuen kalvon helposti.

Tonio ja Harri avasivat suunsa yhtä aikaa sanoakseen, ettei mihinkään saanut koskea, mutta Olivia oli jo avaamassa uuninluukkuja. Hän tuijotti tuhkaisia hiiliä, levitti sieraimiaan ja nuuhki. Sitten hän työnsi kätensä uuniin.

”Hiilet ovat vielä lämpimiä”, hän sanoi synkästi.

Toniolla oli kännykkä kädessään, mutta hän oli jäänyt tuijottamaan ”etsitään verkkoa” -tiedotusta. Harri katsoi hämmentyneenä, kun Olivia loikkasi ruumiin yli toiseen huoneeseen. Hän kuuli, että lankapuhelimen luuri otettiin kannattimiltaan.

Ja kolme lyhyttä narausta.
Pyöritettävän valintalevyn tuttu ääni kaukaa menneisyydestä.
Soitettuaan poliisit Olivia palasi tupaan ja katseli
huolestuneena ympärilleen.

”Työhuoneesta on viety tietokone”, hän sanoi. ”Nyt se sitten alkoi.”

Katariina tuijotti ruumista edelleen mitään sanomatta. Harri ja Toniokin olivat jo tajunneet, ettei kyse voinut olla tavallisesta ryöstömurhasta. Kukaan ei kiipeäisi sankassa sumussa kahteentuhanteen metriin tappamaan luomuviljelijää pelkän tietokoneen takia.

Katariina tiesi vain, että vierailulle oli polttavampi syy kuin Carlon tilan esitteleminen Harrille ja Toniolle. Siksi Olivia ei ollut peruuttanut retkeä, vaikka sumu tärveli sen tarkoituksen. Olivia oli lähtiessä tuonut painokkaasti esille syitä, jotka säästä huolimatta tekivät retkestä mielekkään: osa viljelyksistä sijaitsi talon lähellä ja Carlon erikoisella vuoristotilalla Tonio ja Harri pääsisivät vihdoinkin tutustumaan Olivian tutkimusten konkreettiseen puoleen, tärkeintä oli tavata Carlo itse.

Nyt Olivia asteli levottomana ympäriinsä ja mutisi, että poliisien tuloon menisi tunteja. Yhtäkkiä hän näytti väsyneeltä, aivan kuin olisi valvonut koko yön.

Olivia huomasi, että Katariinan katse osui seinälle ripustettuun mottoon: ”Stiller, langsamer, beschaulicher.” Se oli kuuluisan tirolilaisen vuorikiipeilijän, Reinhold Messnerin, versio olympiakisojen motosta ”Citius, altius, fortius”. Ei ”Nopeammin, korkeammalle, voimakkaammin” vaan ”Hiljaisemmin, hitaammin, harkitsevammin”.

”Ei kuitenkaan nyt”, Olivia tuhahti ja loikkasi uudelleen työhuoneeseen. Pian sieltä kuului hänen puhettaan ja papereiden rapinaa.

”Bettina. Olivia. Minä en tiedä, miten tästä pitäisi kertoa...”

Katariinan aivot olivat vihdoinkin erottaneet todellisuuden mielikuvista ja palanneet normaaliin analyttiseen toimintamalliinsa. Nyt hän odotti kärsimättömänä Olivian poukkoilun loppumista.

Soitettuaan vielä muutamia samanlaisia puheluja Olivia palasi tupaan. Katariina vastasi hänen etsivään katseeseensa.

”Menivät pihalle. Heidän mielestään oli järkevintä juoda jotain lämmintä.”

Olivia oli säntäämässä ulos, mutta Katariina tarttui häntä olkavarresta.

”Mistä on kysymys? Miksi me olimme tulossa tänne? Osasitko sinä odottaa jotain tällaista?”

Olivia vain puisti päätään ahdistuneen näköisenä. ”Ei nyt. Pitää miettiä”, hän sanoi hätäisesti ja meni ulos.

Miehet istuivat puisella penkillä räystään alla. Molemmilla oli käsissään muki. Tonio kaatoi termospullosta kaakaota kahteen mukiin ja ojensi ne Katariinalle ja Olivialle. Kaakaota järkytykseen, Katariina ajatteli. Siinä piili jokin tavoittamaton muisto.

Olivia istui penkille ja maistoi varovasti. Hän näytti miettivän kiihkeästi eikä reagoinut mitenkään, kun Tonio kietoi käsivartensa hänen olkapäilleen. Hän sanoi ottaneensa yhteyttä mahdollisimman moneen verkoston jäseneseen ja varoittaneensa heitä.

Jäsenet olivat luvanneet toimittaa sanan eteenpäin ja tiedottaa tilanteesta verkoston sähköpostilistalla. Järkyttävä tieto saavuttaisi pian joka maailmankolkan.

Olivia hörppäsi lisää kaakaota kärsimättömänä ja poltti huulensa. Tilanne vaati toimintaa, eikä hän selvästikään pystynyt istumaan aloillaan. Miesten tyyneys oli Katariinastakin jokseenkin raivostuttavaa. Olivia avasi suunsa, mutta jätti Katariinan odottamat kiukkuiset sanat sanomatta.

Olivia alkoi manata katkerasti, että oli alistunut kuuntelemaan niitä verkostolaisia, jotka olivat pitäneet häntä vainoharhaisena. Pahin oli ehtinyt tapahtua ennen kuin varotoimista oli edes kunnollista suunnitelmaa.

Katariina ei käsittänyt, mistä Olivia puhui. Järjestön keskustoimiston sihteerinä hän oli ajatellut olevansa perillä asioista, vaikka kyse olikin kansalaisjärjestötoiminnasta oman työn ohella. Käsitys oli selvästi väärä.

Katariina käveleskeli ajatuksissaan muutaman kymmenen metrin päähän muista. Hän huomasi astuneensa pari metriä leveään matalaan uomaan, joka oli jostain syystä kuiva. Ehkä se oli ulottunut liian lähelle taloa, ja Carlo oli padonnut sen ylempää.

Sumu oli ohenemassa. Valkoisessa udussa veden kuluttamat kivet näyttivät hohkaavan omaa valoaan. Katariina siristi silmiään käännellessään kämmenellään kiveä, jollaista hän ei ollut monista vaellusretkistään huolimatta koskaan nähnyt. Kiilteen hopeoimaa pintaa pilkkutti punainen rokko. Tarkemmin katsottuna pienet pisteet osoittautuivat granaateiksi.

Uoma oli täynnä samanlaisia kiviä. Kuin Carlo olisi piilottanut valtavan jalokiviaarten ovelimpaan mahdolliseen paikkaan – suoraan näkyville. Katariina käänsi katseensa

takaisin muihin ja näki Olivian nousseen seisomaan ja varmaankin miettivän, lähteäkö liikkeelle vai pysyäkö paikoillaan. Katariinalle tuli erikoinen mielihalu huutaa, että aarre oli täällä. Puronpohja oli kuitenkin selvästi luonnonmuodostelma. Miksi häntä vaivasi tunne, että sinne oli kätketty jotain?

Talo oli pienempi kuin maatilojen päärakennukset yleensä, ja sen tarkasteleminen vahvisti Katariinan mielikuvaa siitä, että Carlo Fischer oli ollut toiminnan mies. Ikkunaluukut olivat eri paria, ruskeaa ränniputkea oli jatkettu harmaalla ja yläkerran laudoitusta oli petsattu ainakin kolmella eri värillä. Kun oli pitänyt korjata jotain, Carlo ei ollut jäänyt odottelemaan, että rautakauppa tilaa oikeanväristä maalia. Sama toimeliaisuus näkyi kaikkialla, minne Katariina vain sattui katsomaan. Pihapolut erottuivat kuopalle tallattuina urina.

Toniokin oli noussut penkiltä ja tarkasteli urheilullisten pikkukenkiensä kärkiä. Katariina hymähti hänen kamelinväriselle duffelitakilleen ja paksulle kaulaliinalleen. Olivia oli pukeutunut kuin Grönlannin ylitystä varten ja Harri ikään kuin kohteena olisi ollut hiihtokeskus. Katariina harrasti pitkiä, yksinäisiä kävelyretkiä, ja vaikka hän ei nykyisin juuri ehtinyt kaupungin ulkopuolelle, hänellä oli monipuolinen ulkoiluvaatevarasto. Hänellä ei ollut kuuma eikä kylmä, mutta hän huomasi toivovansa, että olisi jompikumpi. Tuntui teennäiseltä seistä ulkona teknisen täydellisesti kerrospukeutuneena, kun sisällä makasi kuollut mies.

2

Pieni nettikahvila Helsingin ydinkeskustassa ilmensi muodikkaasti vaihtoehtohenkisyydellä höystettyä citykulttuuria. 70-luvun inspiroimaan taitettujen värien muovimuotoiluun oli yhdistetty luonnonpellavalla verhoiltuja lokoisia sohvia. Kääpiökokoisessa vitriinissä oli näytillä vain muutama leivonnainen. Kaikki ilmeisesti sisälsivät porkkanaa. Korkealle ripustettu liitutaulu tarjosi suurta valikoimaa maidolla latistettuja kahvisekoituksia, joissa oli enemmän koristeeksi ripoteltuja mausteita kuin kofeiinia.

Harkitessaan tuplaespresson tilaamista Benjamin Aalto huomasi, että kaikki tekstit oli kirjoitettu pelkin pienin kirjaimin, millä ilmeisesti haluttiin korostaa internetkahvilatunnelmaa. Hän tunsu olonsa vieraaksi, vaikka arveli kuuluvansa sisustussuunnittelijaa innoittaneeseen kohderyhmään. Tai ehkä hän oli lähes kolmekymppisenä jo liian vanha.

Tehdessään tilaustaan Benjamin sipaisi tukkaa korvan taakse ja alkoi vilkuilla vaivihkaa ympärilleen pehmeän vaaleanruskeilla silmillään. Hänelle ei ollut annettu naisen tuntomerkkejä. Häntä ärsytti, koska se tarkoitti, että hän oli hierarkiassa alempana.

Hän tiesi vain, että naisen oli määrä toimia ryhmän tulitukena – ampua tarvittaessa, jos jokin menisi pieleen. Hän tavoitteli yliotetta yrittämällä tunnistaa naisen ulkonäön perusteella ennen kuin tämä huomaisi hänet. Hänen katseensa haki jotain DDR:läisen urheilijan näköistä kylmää atleettityyppiä.

Benjamin hymyili itsetyytyväisenä, kun hän näki nurkkapöydässä istuvan pitkän, kulmikaskasvoisen naisen, joka oli yrittänyt peittää leveät hartiansa suurella vaaleanpunaisella huivilla.

”Anteeksi, nuorimies, eikö täällä todellakaan ole mitään muuta kuin maustettua teetä?” häneltä kysyttiin englanniksi.

Benjamin hätkähti. Se oli tunnussana. Hän katsoi vieressään seisovaa keski-ikäistä, hiukan tukevaa tweedtakista rouvaa ja vilkaisi taas nurkkapöytään.

Tweedtakkitäti naputteli tiskiä.

”Matti”, Benjamin esittäytyi ja ojensi kätensä. Nainen kätteli häntä.

”Jane. Minä otan vihreää limonadia.”

He istuutuivat pöytään. Jane vilkaisi Benjaminia ylimielisen huvittuneesti ja ryhtyi puhumaan säästä.

Benjamin osasi englantia sen verran, että tunnisti yläluokaisen korostuksen. Nainen oli varmaan viisikymppinen eikä näyttänyt sotilaalta. Fysiikka olisi voinut riittää savikiekkojen räiskimiseen aateliskartanon mailla, mutta ei

kiipeilyä sisältävään kommandoiskuun. Benjamin oli varuillaan. Vieressä saattoikin istua joku operaation johtajista.

”Ehkä minun ei ole tarkoituskaan näyttää siltä, mikä olen”, Jane sanoi yhtäkkiä.

Benjamin tunsu itsensä typeryksi. Hän laski katseensa Janen kaulassa roikkuvaan helminauhaan ja toivoi, että Jane pyyhkisi ylimielisen ilmeen naamaltaan. Hetken ajan Benjamin sormaili kahvilasiaan ja pyöritteli pitkää lusikkaa pohjalle painuneessa sokerivellissä. Vahvan espresson tuoksu oli muuttunut etovaksi. Koko tehtävän helpoin osuus ei voinut kaatua siihen, että hän oli ujo eikä ollut tottunut puhumaan setä- ja täti-ikäisten kanssa, koska hänellä ei ollut sukulaisia. Muutenkin hän vietti liian paljon aikaa itsekseen. Oma ääni kuulosti vieraalta aina kun sitä ei ollut kuullut pariin päivään. Lasista oli pakko edes maistaa, että saisi äänen kuuluville.

Jane siemaisi limonadiaan, nojautui taakse ja tutkiskeli Benjaminia kuin oppilaan luontaisia kykyjä arvioiva miekkailumestari.

Benjamin veti kahvia väärään kurkkuun ja alkoi yskiä. Jane alkoi nauraa vaimeasti tavalla, joka toi mieleen sammakon kurnutuksen.

Hän näytti nyt ystävällisemmältä. Benjamin kaivoi kangaslaukustaan kirjekuoren ja laittoi sen reisiensä päälle. Jane nosti käsilaukkunsa syliin ja sujautti kuoren sinne. Hän joi päärynälimonadin loppuun.

”Oli oikein hauska tavata. Kiitos juomasta.”

”Eipä kestä.”

Nainen lähti ja Benjamin jäi istumaan pöytään. Hän tajusi, että oli unohtanut ottaa syötävää. Jännitys alkoi purkautua, ja sen tilalle oli hiipimässä epävarmuus. Kenet hän oikein oli tavannut?

3

Katariina istui puupenkillä Harrin kanssa ja sormeili liuskoittuneesta vihreästä maalipinnasta kohoavaa naulankantaa ja vasaran sen ympärille jättämiä painaumia. Kukaan ei enää jaksanut pitää keskustelua yllä, joten kaikki yrittivät vaihteeksi selviytyä odotuksesta omassa hiljaisuudessaan. Tonio ja Olivia kuluttivat aikaa astelemalla pihalla lämpimikseen. Tosin Carlo Fischer ei ollut katsonut tarpeelliseksi erottaa ihmisasumusta ympäröivästä luonnosta tavanomaisilla hallinnan merkeillä, kuten istutuksilla tai aidoilla. Siinä mielessä ”pihaa” oli Katariinan silmään yhtä vähän kuin Lapin autiotuvilla.

Katariina oli seurannut sään paranemista hetki hetkeltä ja kokenut jonkinlaisen pettymyksen. Satojenkaan metrien näkyvyys ei tarjonnut silmille muuta kuin karua kivikkoa, painanteisiin tiivistynyttä lunta ja talven jäljiltä väsyneitä keltaisia ruoholaikkuja. Mitä pidemmälle näki, sitä erikoisemmalta maatilan sijainti vaikutti. Harrin antaman kartan

mukaan ympärillä oli yli kolmikilometrisiä huippuja, mutta niitä sumu piilotteli edelleen kuin kiusallaan.

Soitosta oli kulunut yli kolme tuntia, kun he vihdoin kuulivat askelten ääniä. Heitä oli jo alkanut palella. Katariina pani tyytyväisenä merkille, että yksi siviilipukuisista kantoilääkärinlaukkua. Oikeuslääkäri oli sentään saatu paikalle. Vaikka Katariina ei ollut rikosjuristi, hän tunsi murhatutkinnan vaiheet harjoitteluajoiltaan, ja ne olivat suurin piirtein samat maasta riippumatta.

”Miten kukaan asuu näin syrjässä?” yksi miehistä puuskahti.

Katariina arveli, että miehen täytyi olla tutkinnanjohtaja. Hänellä oli lyhyeksi leikattu, vahva harmaa tukka ja siististi trimmatut viikset. Sammalenvihreä villakangastakki rinta- ja sivutaskuineen toi mieleen vanhanaikaisen asetakin. Housunlahkeet oli työnnetty korkeavartisiin nauhoitettuihin nahkasaappaisiin. Vaikutelma oli jonkinlainen metsämiehen ja tilanherran risteytys, mutta olemus huokui leppoisuutta ja rauhoittavaa turvallisuutta. Täytyisi varmaan tarkistaa näkemyksiään italialaisista poliiseista.

Mies esitteli itsensä.

Komisario Adler oli tottunut siihen, että puolet väestä hänen piirissään asui tiettömien vuoristotaipaleiden takana, varsinkin kun hän oli vihdoin saanut viran omalta synnyinseudultaan Etelä-Tirolista. Mutta Carlo Fischerin erakkotilan sijainti oli omaa luokkaansa. Näin korkealla oli yleensä vain turisteja palvelevia alppimajoja, jotka muulloin kuin kiihkeän hiihtosesongin ja elokuun vaelluspyrähdyksen aikana olivat autioina. Mutta tämän talon ikkunaluukut olivat auki, ja pihapiiri näytti asutulta.

”Hän jalostaa viljelykasveja karuihin oloihin. Koeviljelmien pitää sijaita mahdollisimman köyhässä maaperässä”, Olivia selitti.

Adler hymähti. ”Suunnitteliko hän paluuta Ötzin aikaan?” Ei oltu kovinkaan kaukana siltä vuorenrinteeltä, mistä retkeilijät olivat löytäneet kuparikautisen muumion parikymmentä vuotta sitten.

”Pikemminkin päinvastoin”, Olivia sanoi selittämättä. Tavallaan komisario ei ollut osunut täysin harhaan. Ötzinkin aikana luonto oli laittanut kapuloita ihmisten rattaisiin. Mutta silloin ilmasto oli tilapäisesti kylmennyt, eikä se ollut johtunut ihmisen tuhotöistä.

Olivia seurasi komisariota taloon ja kertoi samalla, mitä sisällä oli tapahtunut sen jälkeen kun hän oli löytänyt Carlon. Katariina seisahtui ovelle. Hän oli nähnyt oikean vainajan vain kaksi kertaa aikaisemmin. Toinen kerta oli ollut oikeustieteilijöiden ruumiinavausvierailu. Hän ajatteli kylmänkliinistä hajua, karskeina esiintyviä rikosoikeudenopiskelijoita, vitsailua ja nieleskelyä, ruumiin kelmeitä varpaita. Carlo Fischerillä oli jalassaan vaelluskengät, joiden pohjiin oli tarttunut kuraa ja pieniä kiviä. Varsista lähtivät kauhtuneiden farkkujen peittämät jalat, joiden yläosa jäi piiloon ovenkarmin taakse.

Oikeuslääkäri, yllättävän nuoren näköinen romuluinen mies, oli jo kontallaan ruumiin vieressä. Punainen pusakka oli heitetty tuolinkarmille, ja lääkäri oli käärintä sinimustan ruutupaidan hihat ja sujauttanut kumihansikkaat käteen. Avonaisesta lääkärinlaukusta pilkkotti vaikuttava määrä välineitä.

Ulkona roikkuvan stetoskoopin letkun näkeminen aiheutti Katariinan palleassa äkillisen onton kivun. Mistä Olivia oli voinut olla niin varma, että Carlo oli kuollut? Miksei kenellekään

Kiihkeätahtinen ekotrilleri kansainvälisen maatalousbisneksen häikäilemättömästä maailmasta.

Ekoviljelyyn keskittyvän kansainvälisen ympäristöjärjestön Zean pääsihteeri Carlo Fischer murhataan koetilallaan Alpeilla. Fischerin tietokone on viety, ja pian selviää, että myös Zean korvaamaton siemenpankki on kadoksissa. Onko Fischer pettänyt järjestön ja myynyt siemenet itse? Vai onko murhan ja siemenpankin katoamisen takana jokin monikansallinen suuryritys?

Alkaa kansainvälinen kilpajuoksu aikaa vastaan, kun YK:n juristi ja Zean sihteeri Katariina Hirvi yrittää jäljittää siemenpankkia muiden Zean sisäpiiriläisten kanssa. Tapahtumiin sekaantuvat niin Etelä-Tirolin poliisi, Zean Suomen paikallisjärjestöön soluttautunut tulokas kuin järjestön toimintaa vastustavat salaperäiset tahot. Keneen Katariina voi luottaa?

Baselinvihreää on koukuttava rikosromaani globaalin maatalouskaupan maailmasta, jossa yritykset eivät kaihda äärimmäisiäkään keinoja.

Anna Lönnroth (s.1967) on suomalainen kirjailija. Hän on filosofian ja oikeustieteen maisteri ja työskennellyt kirjailijanuran lisäksi kääntäjänä ja tutkijana.